

Навънъ валѣше ситенъ снѣгъ. Затрупаното село глѣхнѣше сънено подѣ топлата снѣжна покривка. Градинската ябълка треперѣше надѣ плета като млада невѣста, премѣнена и накинена съ бѣло цвѣте. Подѣ стрѣхата три гладни врабчета ровѣха сламкитѣ и търсѣха житни зрънца, останали отѣ лѣтошната вършитба. Иванчо стоеше до прозореца, бършеше съ дланъ запотеното стѣкло и гледаше жадно какѣ рошавитѣ сиротни птички наближаватѣ капана му. Иванчовиятѣ капанъ бѣше направенѣ отѣ две почернѣли керемиди, похлупени една върху друга. Въ долнията имаше шѣпа жълто просо, а горнията стоеше подпрѣна леко съ две прѣчици — от доле чаталче, а отгоре права клечка. Тя крепѣше похлупака полуотворенѣ. Когато едното отѣ врабчетата видѣ просото въ капана, радостно зачурулика и се втурна да кълве. Другитѣ

две се озърнаха наоколо, не посмѣха да приближатѣ и сякашъ почнаха да думатѣ на другарчето си:

— Внимавай, тая работа не е чиста!

Ала гладното пиле не ги слушаше. То влѣзе въ капана, почна лакомо да кълве и, безѣ да ще, докосна съ кракѣ чаталчето. Щомѣ размърда клечкитѣ горната керемида падна и го захлупи. Врабчето остана въ тъмнина. Дветѣ негови другарчета отлетѣха уплашени. Иванчо изкрещѣ отъжтре, втурна се по чорапи навънъ, затече се подѣ стрѣхата, грабна капана съ крилатия плѣнникѣ, влѣзе съ него въ затоплената стая, затвори хубаво вратата и дигна едната керемида. Врабчето шумно изхвъркна. То помисли, че е вече свободно, дигна се стремително нагоре и удари крилетѣ си въ тавана, кривна къмѣ прозореца, почна да пърполи, заудря си